

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Ing. et Ing. arch. Z. Ch.**
proti
žalované: **Univerzita Karlova, IČ: 00216208**
 sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 7. 2. 2018, č. j.
POP/UKRUK/11/137632/2017-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí rektora žalované, kterým bylo výrokem I. zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

rektora žalované ze dne 3. 11. 2017, č. j. POP/UKRUK/11/137632/2017-1 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobci stanoven poplatek spojený se studiem ve výši 22 000 Kč za započatých 6 měsíců studia od 3. 9. 2017 do 3. 3. 2018. Výrokem II. napadeného rozhodnutí pak byl předmětný poplatek žalobci prominut.

2. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobce se dne 14. 10. 2011 zapsal ke studiu navazujícího magisterského studijního programu Matematika, studijní obor Matematické struktury, vyučovaný na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy (dále jen „rozhodný studijní program“).
4. Studium rozhodného studijního programu bylo žalobci přerušeno od 12. 4. 2012 do 8. 4. 2015.
5. Studium žalobce bylo rozhodnutím rektora žalované ze dne 22. 1. 2018, č. j. UKRUK/4712/2017-5 (dále i jen „rozhodnutí o ukončení studia“), ukončeno ke dni 23. 1. 2018.
6. Shora citovaným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 11. 2017 byl žalobci stanoven poplatek spojený se studiem.
7. V odůvodnění rektor žalované konstatoval, že povinnost platit poplatek spojený se studiem vznikla žalobci v akademickém roce 2016/2017. Do celkové doby studia byla započtena doba studia rozhodného studijního programu a doby předchozích studií, která byla ukončena jinak než řádně, přičemž období, ve kterých účastník řízení studoval v takových studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítala pouze jednou. Do celkové doby studia se nezapočítala doba, po kterou byla studia přerušena. Vzhledem k tomu, že žalobce byl studentem v den vzniku poplatkové povinnosti, tj. 3. 9. 2017, započala tohoto dne doba dalších šesti měsíců studia a žalobci byl stanoven na toto období poplatek ve výši 22 000 Kč.
8. K odvolání žalobce rektor žalované prvostupňové rozhodnutí potvrdil, rozhodl však o prominutí poplatku v celém rozsahu.
9. Dle rektora žalované bylo správně určeno období, na které byl poplatek spojený se studiem stanoven, i výše poplatku. Pokud jde o koeficient ekonomické náročnosti, konstatoval rektor žalované, že tento je stanoven Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“) a způsob jeho stanovení nemá vliv na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná nemá ani kompetenci přezkoumávat výši základu pro stanovení poplatku určenou ministerstvem dle § 58 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Žalovaná však nemá žádné pochybnosti o tom, že by základ nebyl stanoven správně.
10. Rektor žalované žalobci stanovený poplatek za studium prominul, protože mu jsou známy z úřední činnosti okolnosti ukončování studia žalobce (včetně průtahů řízení), v jejichž důsledku nemohl v akademickém roce 2016/2017 studovat.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nicotné a nezákonné.
12. Žalobce předně namítá, že na napadeném rozhodnutí je uvedeno zjevně chybné datum.

13. Žalobce spatřuje nicotnost I. výroku napadeného rozhodnutí v tom, že bylo vydáno v době, kdy již nebyl studentem žalované. Žalovaná měla buď vydat konečné rozhodnutí dříve, než nabylo právní moci rozhodnutí o ukončení studia, nebo měla po 23. 1. 2018 řízení zastavit z důvodu, že pominula její pravomoc rozhodovat o žalobcových právech a povinnostech.
14. Napadené rozhodnutí je nicotné rovněž z toho důvodu, že jej vydal prof. PhDr. M. K., Ph.D., který ale nedisponoval pravomocí k jeho vydání. K posouzení této námítky žalobce navrhuje, aby si soud od žalované vyžádal dokument rektora žalované, ze kterého bude patrné, v jakém rozsahu prof. PhDr. M. K., Ph.D. rektora žalované v dané době zastupoval.
15. Žalobce dále namítá, že z prvoinstančního ani z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaký koeficient ekonomické náročnosti byl přiřazen rozhodnému studijnímu programu, byť lze snadno stanovit, že žalovaná tomuto studijnímu programu přiřadila koeficient ekonomické náročnosti 2,25. Koeficient ekonomické náročnosti však není obecnými předpisy ani předpisy žalované určen. Žalobce v tomto spatřuje závažné pochybení, když o výši poplatku za studium rozhodovali i pracovníci ministerstva, aniž by k tomu měli zákonné zmocnění.
16. Žalobce dále namítá, že žalovaná nezkoumala, zda výše základu odpovídá zákonným ustanovením. Ministerstvo v roce 2016 uveřejnilo pouze výši základu (3 217 Kč) sdělením ze dne 27. 1. 2016, č. j. MSMT-890/2016-1, aniž by zveřejnilo, jak k této výši dospělo.
17. Žalobce konečně namítá, že o vyměření poplatku za studium rozhodoval pouze rektor žalované. Dle žalobce by řízení o vyměření poplatku za studium mělo probíhat dvouinstančně.

III. Vyjádření žalované

18. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že žaloba neobsahuje dostatek tvrzení o porušení žalobcových práv. Z tvrzení žalobce není zřejmé, které konkrétní právo žalobce bylo úkonem správního orgánu zasaženo, ani v žalobě netvrdí, že se nedopustil jednání, které založilo vyměření poplatku.
19. K datu rozhodnutí žalovaná uvádí, že pro posouzení právního a skutkového stavu je rozhodný okamžik vydání rozhodnutí, tj. předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení.
20. Žalobce se dle žalované mylí, pokud uvádí, že nelze stanovit poplatek spojený se studiem v době, kdy žalobce není studentem.
21. Dle žalované napadené rozhodnutí mohl z pověření rektora vydat prof. PhDr. M. K., Ph.D., prorektor pro vnější vztahy, na základě čl. 9 opatření rektora č. 73/2017, Organizačního řádu rektorátu. Jestliže napadené rozhodnutí vydal jménem rektora v zastoupení prorektor pro vnější vztahy, je takové rozhodnutí z hlediska funkční příslušnosti v souladu se zákonem o vysokých školách.
22. Ke koeficientu ekonomické náročnosti žalovaná uvádí, že koeficient není stanoven ani zákonem ani vnitřními předpisy univerzity, nýbrž ministerstvem. Zdůvodněný návrh na výši koeficientu ekonomické náročnosti pro konkrétní studijní program je projednáván s Reprezentační komisí pro rozpis rozpočtu vysokých škol a následně, pokud z tohoto projednání nevyplynou pochybnosti o správnosti návrhu, je potvrzen náměstkem ministra

pro řízení sekce vysokého školství, vědy a výzkumu. Způsob stanovení koeficientu ekonomické náročnosti je v souladu s právním řádem a nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

23. Rovněž výši základu pro stanovení poplatků vyhláší ministerstvo. Pokud žalobce zpochybňuje správnost stanovení základu, pak není v kompetenci žalované stanovení základu přezkoumávat. Žalovaná nemá žádné pochybnosti o tom, že by základ nebyl stanoven správně.
24. Žalovaná shledává nedůvodnou též námitku absence dvouinstančnosti řízení. Rektorovi je svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o vyměření poplatku i rozhodnout o odvolání v dané věci a v rámci přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku je rektorovi dána i pravomoc vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti.
25. Žalovaná navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Podle § 58 odst. 2 zákona o vysokých školách základem pro stanovení poplatků spojených se studiem je 5 % z průměrné částky připadající na jednoho studenta z celkových neinvestičních výdajů poskytnutých ministerstvem ze státního rozpočtu veřejným vysokým školám v kalendářním roce. Základ vyhlásí ministerstvo do konce ledna kalendářního roku; základ platí pro akademický rok započatý v tomto kalendářním roce. Pro výpočet základu slouží údaje za uplynulý kalendářní rok.
28. Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.
29. Soud se předně zabýval přípustností podané žaloby, neshledal však důvody pro její odmítnutí.
30. Žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a ke konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká právní sféry žalobce. Nejde tedy jen o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se - podle tvrzení žalobce v žalobě - negativně projevil i v jeho právní sféře

(srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006).

31. Žalobce ve své žalobě uvedl řadu aspektů, v nichž spatřuje důvody k věcnému přezkoumání žalobních bodů, přestože rektor žalované mu žalobou napadeným rozhodnutím současně prominul poplatek spojený se studiem. Rozhodnutí rektora je přitom individuálním správním aktem ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto jsou splněny všechny zákonné podmínky pro věcné přezkoumání tohoto rozhodnutí soudem na podkladě podané žaloby. Prominutí poplatku rektorem totiž neznamená, že by se žalobce nedopustil jednání, které založilo vyměření poplatku, proti čemuž žalobce v žalobě především brojí (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 7 As 30/2008 – 42). Soud tedy přistoupil k věcnému projednání žaloby.
32. Soud se z věcného hlediska prvně zabýval námitkou týkající se nicotnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), protože tato vada by vylučovala jeho další věcný přezkum.
33. Nicotnost správního rozhodnutí legislativně vymezuje správní řád v § 77. Doktrína za nicotné rozhodnutí považuje případ, „[...] kdy úkon, který správní orgán učinil, není v důsledku určité závažné vady (či více vad) vůbec správním aktem, tj. projevem výkonu pravomoci správního orgánu v právním smyslu, ale paaktem, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Nulitní správní akt není nadán presumpcí správnosti, nikoho (ani správní orgán, ani účastníky řízení) de iure nezavazuje a není vůbec považován za projev výkonu působnosti orgánu veřejné správy“ (Vedral, J. Správní řád: Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 662).
34. K otázce nicotnosti správních rozhodnutí existuje rozsáhlá judikatura správních soudů. Za nicotná rozhodnutí jsou například považována rozhodnutí, k jejichž vydání nemá správní orgán pravomoc nebo není absolutně věcně příslušný (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 3 As 7/2008-99; ze dne 2. 11. 2006, č. j. 5 A 35/2002-73; ze dne 25. 11. 2004, sp. zn. 6 A 44/2001, č. 502/2005 Sb. NSS; ze dne 21. 8. 2003, č. j. 5 A 116/2001-46, č. 20/2003 Sb. NSS.; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), rozhodnutí vydaná proti neexistujícímu subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS) nebo pokud správní orgán rozhodl o nepodaném odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 7 A 18/2001). Naopak „[l]ze-li jednoznačně tedy dospět k závěru, že není pochyb o tom, že rozhodnutí vydal oprávněný orgán v rámci svých kompetencí, netrpí vadami, které mohou způsobit jeho zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost, přičemž je zřejmé, komu je určeno, nelze takové rozhodnutí označit za nicotné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 19/2004-53).
35. Žalobce spatřuje nicotnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že je na něm uvedeno zjevně chybné datum, že v době jeho vydání již nebyl studentem žalované a že jej vydala osoba, která nedisponovala pravomocí k jeho vydání.
36. K tvrzenému chybnému datu rozhodnutí soud uvádí, že je nezbytné rozlišovat datum vyhotovení a vydání rozhodnutí, kdy obě tato data patří mezi formální náležitosti písemného vyhotovení rozhodnutí (viz § 67 odst. 2 a § 69 odst. 1 správního řádu). Smyslem a účelem vyznačení data vyhotovení je ukázat, ve kterém okamžiku se pro vnitřní účely správního orgánu fakticky završil rozhodovací proces správního orgánu, tj. kdy byly zformulovány názory na skutkové i právní otázky, jež jsou předmětem správního rozhodnutí, do jeho textu. Význam data vyhotovení rozhodnutí je přitom výrazně menší

než význam data jeho vydání, jímž je s ohledem na § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu den předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám, přičemž na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy „Vypraveno dne“. Teprve vydání rozhodnutí má účinky vně správního orgánu v tom smyslu, že jím je správní orgán dále zásadně vázán.

37. Lze přitom přisvědčit žalobci, že v originálu napadeného rozhodnutí je vyznačeno dvoji datum jeho vyhotovení. V záhlaví je uvedeno datum 22. 1. 2018 a v závěru rozhodnutí je uvedeno datum 7. 2. 2018 jakožto datum, kdy bylo rozhodnutí signováno pověřenou osobou. Za dané situace však lze dle soudu vycházet z toho, že datem vyhotovení rozhodnutí je pozdější z obou uvedených dat. Pro důvodnost dané námitky je však stěžejní, že ačkoli absence data vyhotovení či jeho nejasné uvedení je nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, zpravidla nepůjde o vadu způsobující nicotnost daného rozhodnutí a většinou ani o takovou nezákonnost, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82). Proto soud neshledal z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nicotné (a ani nezákonné).
38. Soud také neshledal, že by rozhodnutí nicotné (nebo nezákonné) z toho důvodu, že jej nevydala oprávněná úřední osoba.
39. Podle § 15 odst. 2 a odst. 4 věty první správního řádu provádějí úkony správního orgánu v řízení úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. Podle § 10 odst. 1 zákona o veřejných vysokých školách v čele veřejné vysoké školy je rektor; jedná a rozhoduje ve věcech školy, pokud zákon nestanoví jinak, s tím, že podle § 10 odst. 4 tohoto zákona rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektoři, které jmenuje a odvolává rektor. V návaznosti na zákon pak čl. 11 odst. 1 Statutu Univerzity Karlovy v Praze účinného ode dne 1. 1. 2017 (dostupný na: <https://cuni.cz/UK-8891.html>) normuje, že úseky činnosti prorektorů stanoví rektor po vyjádření senátu. Pokud je určitá osoba rektorem jmenována do funkce prorektora, dojde tím ze zákona k vymezení příslušného zastupování rektora, a to v tom úseku činnosti, na který je prorektor rektorem jmenován. Vzhledem ke skutečnosti, že jmenovací pravomoc má pouze rektor, ten sám také určuje svým rozhodnutím (jmenováním konkrétní osoby), koho jako prorektora do konkrétní funkce prorektora jmenuje; tím, že jej jmenuje, tak zároveň dojde ke vzniku funkce prorektora pro konkrétní činnost (blíže vymezenou statutem veřejné vysoké školy), a tento prorektor tak tímto okamžikem může zastupovat rektora v činnostech blíže vymezených statutem podle § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách. Vznikem této funkce prorektora je tak tento prorektor ze zákona oprávněn rektora zastupovat. Tak tomu v daném případě bylo: příslušné správní rozhodnutí je podepsáno prorektorem, který rektora v těchto činnostech podle statutu, respektive podle čl. 9 Organizačního řádu rektorátu (viz Opatření rektora č. 73/2017 dostupné na: <https://cuni.cz/UK-8702.html>) zastupuje.
40. Rozhodnutí tedy bylo vydáno pověřenou osobou v rámci její pravomoci, jí bylo podepsáno, jeho vydání nebylo ze strany vysoké školy nijak zpochybněno, jedná se tak o příslušné správní rozhodnutí, které bylo vydáno úřední osobou. Pro úplnost pak soud uvádí, že konkrétně ve správním spise není obsaženo příslušné jmenování do funkce prorektora, ani statut vysoké školy. Vzhledem ke skutečnosti, že příslušný statut je k dispozici veřejně na webových stránkách univerzity, a že pravomoc a osobu prorektora, která písemné vyhotovení rozhodnutí opatřila podpisem, žalovaná nezpochybnila, není

podle soudu nutné tyto listiny do správního spisu doplňovat, a je možné učinit závěr, že příslušná osoba, která písemné vyhotovení podepsala, byl prorektor oprávněný rektora zastupovat.

41. Nicotnost (či nezákonnost) napadeného rozhodnutí nelze spatřovat ani ve skutečnosti, že ke dni jeho vydání již žalobce nebyl studentem žalované.
42. Ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách je konstruováno tak, že povinnost hradit poplatek vzniká za „započaté období“ studia, tedy prospektivně do budoucna. Podmínkou pro to, aby mohl být vysokou školou poplatek spojený se studiem stanoven, je toliko zjištění, že student ve studijním programu studoval déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v příslušném studijním programu, a že je studentem ke dni vzniku poplatkové povinnosti. Zákon však nikterak neuvádí, že by škola byla oprávněna rozhodnout o stanovení poplatku za studium pouze tehdy, pokud je dotčená osoba stále studentem. Vysoká škola tedy může stanovit poplatek za studium podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách i v době, kdy studentu již bylo studium ukončeno. Ani tuto námitku nicotnosti tedy soud neshledal důvodnou.
43. Jestliže soud neshledal nicotnost napadeného rozhodnutí, zabýval se dále jeho tvrzenou nezákonností.
44. Žalobce především brojí proti stanovenému koeficientu ekonomické náročnosti a základu pro stanovení poplatku. Soud však uvádí, že v tomto směru se námitky žalobce míjí s pravomocemi žalované.
45. Jak vyplývá ze shora citovaného § 58 odst. 2 zákona o vysokých školách, základ nestanoví žalovaná, nýbrž ministerstvo, a to dle kritérií uvedených v citovaném ustanovení. Takto jej ministerstvo vyhlásilo pro akademický rok 2016/2017 dne 27. 1. 2016 pod č. j. MSMT-890/2016-1 ve výši 3 217 Kč. Ministerstvo sice v rámci vyhlášení základu nikterak podrobně neodůvodnilo, dle jakého výpočtu dospělo ke konkrétní částce základu, uvedené však nebylo nezbytné, neboť výpočet dané částky je jednoznačně určen § 58 odst. 2 zákona o vysokých školách jakožto 5 % z průměrné částky připadající na jednoho studenta z celkových neinvestičních výdajů poskytnutých ministerstvem ze státního rozpočtu veřejným vysokým školám v kalendářním roce. Žalobce přitom nepřednáší žádné konkrétní argumenty, pro které by bylo možno dospět k závěru, že výše základu byla stanovena nesprávně. Na obecné tvrzení žalobce tedy soudu nezbyvá než také obecně reagovat, že neshledal, že by výše základu byla určena nesprávně.
46. Obdobné pak platí též ve vztahu ke stanovenému koeficientu ekonomické náročnosti. Se žalobcem lze souhlasit, že ten není určen zákonem ani předpisy žalované, nýbrž ministerstvem. Přesto se však nejedná o „vymyšlené číslo“, nýbrž o tzv. koeficient ekonomické náročnosti studia, jež je běžně v akademických kruzích a v rámci ministerstva používán, přičemž jeho hodnoty lze ve vztahu k jednotlivým studijním oborům dohledat. Soud přitom dospěl k závěru, že odvozování výše poplatku od tohoto koeficientu, resp. vložení koeficientu do předmětného vzorce je logickým a odůvodněným krokem, neboť základ stanovený ministerstvem, který je rovněž ve vzorci obsažen, je pro všechny obory studia stejný, ale pomocí tohoto koeficientu lze zohlednit různou ekonomickou náročnost studia i ve vztahu k ukládanému poplatku. Soudu se jeví zohlednění tohoto koeficientu ve vzorci pro výpočet poplatku jako legitimní, neboť jen tak může žalovaná zohlednit ekonomickou náročnost studia.

47. V této souvislosti se soud neztotožnil ani s námitkami žalobce ohledně nezákonné delegace pravomoci na orgán mimo vysokou školu. Koeficient ekonomické náročnosti je sice stanovován ministerstvem a primárně za jiným účel (viz § 18 odst. 3 zákona o vysokých školách), avšak není stanovován náhodně, nýbrž jeho účelem je zohlednit aktuální ekonomickou náročnost studia pro všechny obory. Jedná se tak sice o metodický nástroj užívaný u dotací, zároveň je ale určitým způsobem transparentně počítán a nastavován, a tudíž jeho užití ve vzorci je možné a není nezákonné. A ministerstvo tímto způsobem rozhodně nezasahuje do samosprávy vysoké školy.
48. Jako nedůvodnou pak soud shledal námitku, že z prvoinstančního ani z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaký koeficient ekonomické náročnosti byl přiřazen rozhodnému studijnímu programu, neboť sám žalobce uvádí, že výši tohoto koeficientu lze snadno určit jako hodnotu 2,25. Proto ani tato námitka nemůže být důvodnou.
49. Konečně soud neshledal důvodnou námitku porušení zásady dvojinstančnosti řízení.
50. Soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury mezi obecné zásady správního řízení, popř. zásady rozhodování o právech a povinnostech fyzických či právnických osob správními orgány, rozhodování ve dvou stupních nepatří (viz rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2005, čj. 2 As 47/2004-61, č. 1409/2007 Sb. NSS).
51. Nadto v daném případě nebyla zásada dvojinstančnosti porušena, protože o poplatek vyměřenému žalobci bylo ve dvou stupních rozhodováno. S tím ostatně počítá § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách, dle něhož rektor může v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti. A princip dvojinstančnosti nebyl dotčen, pokud ze zákona v I. i II. stupni rozhodoval rektor žalované. Smysl daného principu spočívá především v umožnění účastníku správního řízení seznámit se s právním hodnocením správního orgánu a podrobit ho přezkumu v rámci odvolacího řízení. Toho také žalobce plně využil, když v rámci odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí vznesl námitky proti závěrům v něm vyřčeným. A na tyto námitky rektor žalované v rámci rozhodování ve II. stupni náležitě reagoval. V daném případě tedy bylo ve dvou stupních fakticky rozhodováno, byť jednou a toutéž osobou, přičemž soud neshledal, že by došlo k jakémukoli zkrácení práv žalobce.
52. Soud tedy uzavírá, že v případě žalobce nebyly dány důvody pro snížení stanoveného poplatku za studium a napadené rozhodnutí ob stojí.

V. Závěr

53. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. listopadu 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu